

бял ден те решават да тръгнат с развети български знамена.

Рано сутринта на 7/19 юли, неделя, четата изкачва височините източно от с. Вардим и се спуска по дола Пиндекурък, като се движи в югозападна посока. Срещнали телеграфната линия от Русе за Свищов, четниците повалят няколко стълба, а жиците намотават и скриват. Минават край косачи – мюсюлмани от с. Караманово, но не ги закачат. Срещат Марин Чакъра от с. Саръяр (Хаджидимитрово, Свищовска община), който им става водач, а в колата му са натоварени раниците. При воденицата Чалъдермен (около сегашното селище Совата) срещат група селяни, предимно жени, водени от конници – мюсюлмани. Това са българи, изпратени от бея на с. Саръяр хаджи Емин да му прибират снопи и то ангария. Всичките четници са обхванати от възмущение за произволите на бея в неделния ден и изказват желание той да бъде наказан. Войводите се съгласяват, при условия да не се извършват насилия и вероятно да попълнят хранителните запаси.

Пред селото, при Големите брести, четата се разделя на няколко групи. Няколко от тях са изпратени по височините край селото, което е в дол. Групата на Караджата завзема чифлика на бея, който е в края на селото, залавя самия бей. Той се оправдава, че е изкарал селяните на работа само до обед, изтъква, че не се отнася зле с тях и призовава селяните за свидетели.

В това време Хаджи Димитър с основното ядро се отправя към центъра на селото. Там спират на почивка при голямо крушево дърво. Хаджи Димитър като вижда църквата, пожелава да се освети знамето, но свещеника междувременно е избягал. Според местни предания четниците запалват свещи в църквата, а Хаджи Димитър кръщава едно дете.

Постепенно селския мегдан се изпълва с хора. Тук е доведен за съд Емин бей. Селяните се застъпват за него, понеже ги пазил от разбойници и най-вече защото, че наказанието му ще доведе до репресии над тях. Войводите прощават на бея, като го заставят да даде обещание пред селяните, че ще се отнася добре с тях.